

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Του Συγγραφέως των «Γκράν Γαινιόλ» «Αντρέ ντε Λέρν») *

«Αφού έτελειώσαν ή προσευχές και οι επίκηθειοι λόγοι, οι συγγενείς και οι φίλοι ρίξαν λίγο χρώμα πάνω στη κάρφην κάσσα, που περιείχε το νεκρό του γιατρού Μύλλερ και, μετά τα συνηθισμένα συλλαλητήρια, διασκορπίσθησαν στην ήλιόλουστη έξοχή.

Ντυμένη με μαύρα, με το πρόσωπο σκεπασμένο μ' ένα πυκνό κρέπνο βέλο, ή χήρα Μύλλερ βγήκε τελευταία απ' το μικρό επαρχιώτικο κοιμητήριο, όπου αναπαύοντανε για πάντα ο παλιός σύτροφος τής ζωής της και με αργό άσπαστο βήμα έφτασε στο έρημο πεδίο σπύι της, με ψυχή άποκαωμένη. Ρίχτηκε σε μιá πολυθρόνα. κι' ο νους της άδεια ξαναγύρισε στα περασμένα.

«Όσο άναπολούσε τή συζυγική της ζωή, ένας πόνος βαθύς και ελκρινής τήν κατελάμβανε στη σκέψη ότι δεν μπόρεσε να έκτιμηση καθώς έπρεπε τή μεγάλη καρδιά του γιατρού και τον ευγενικό και γενναίο χαρακτήρα του. Μιά όδυνηρή άνάμνησι ξαναζούσε στη θύμησί της ένα παλιό σφάλμα πουχε με έπιμέλεια θάψει στα άδυτα τής μνήμης της. Έν τούτους είχε πολύ σκληρά δοκιμασθή κι' είχε προσπαθήσει να έξαγνισθή, προσφέροντας και όπιν στον άνδρα της, ως τή τελευταία στιγμή, τής παιό θάρρους κι' όλύψυχης περιποιήσεις της.

«Ο Μύλλερ ήταν ένας διακεκριμένος χειρουργος, που απ' τή νεανική ήλια του κίνησε όλοι να θυμασούν. Τό στάδιό του προβλεπόντανε λαμπρό, οι δέ καθήγηταί έβλεπαν σ' αυτόν τόν άναδειχθέντο διάδοχο τόν.

«Η γυναίκα του όμως, ή όμορφη Λευκή, που βρισκότανε τότε στο άνθος τής νιότης της, παραπονιότανε, γιατί τήν παραμελούσε για να τρέχη στα έπιστημονικά έργαστήρια. Λίγο καιρό μετά τό γάμο, έβλεπε ότι τά όνειρά της διελόντο σιγά-σιγά στη μετριότητα τής συζυγικής της ζωής. Αισθάνοτανε ένα καινό στη ζωή της. Τής φαινότανε ότι ο άντρας της δεν τήν αγαπούσε, καθως εκείνη είχε έλπίση ν' αγαπηθή. Είχε όνειρευθή τό γάμο σάν ένα παντοτεινό ειδύλλιο. Τά μυθιστορήματα τής είχαν παρουσιάσει τόσα ζεύγη που δεν ζούσαν παρα για τήν άγάπη. Και τώρα είχε παρατήρηση με πόνο, ότι ο άντρας της είχε άφοσιωθή όλος στην έπιστήμη. Αν τούλάχιστον μπορούσε ν' άποχτήση ένα παιδάκι!... Άλλά κι' ή τελευταία της αυτή έλπίδα έμεινε για πάντα όνειρο... Άγακουφρίτικη βυθεία σάν άβυσσος τό Παρίσι για να πάη στην έξοχή, πάγωρο τόσο πολύ! Μπαρούσε έτσι ν' άνακουρίση εύκολότερα τή πληγή τής ζωής της, στη στενή έπικρινωνία με τήν άνδοστόλιστη φύσι.

«Ο γιατρος όντας κάθε βράδυ από τήν κλινική του, εκτός όταν καμιά σοβαρή έγχείρησης τον κρατάε κοντά στον άρρωστό του. Πολλές φορές εύρισκε τή γυναίκα του σε έξαφι, άλλ' άπορορημένος απ' τής άσχολίες του δεν έδινε προσοχή. Πολύ γρήγορα σχετίστηκαν με τους Μπκοούρτι, που κατοικούσαν σε μιá γειτονική έπαυλη. Η Λευκή Μύλλερ γνωρίστηκε με τόν Γεώργιον ντε Ριές, άνεψιό τών Μπκοούρτι. Ήταν ένας ευγενικός ίππότης, κέμπειρος κυνηγός, ώραιός νέος και που πάντα άνδρωπος του κόσμου. Άπ' τή πρώτη στιγμή συγκινήθηκε απ' τή μεγαλοκλήκη μορφή τής κυρίας Μύλλερ. Έπιτηδειός σε γλυκόλοια και περιποιήσεις, πνευματώδης, καθηκτικός, τήν έθαψε με τής λεπτής του φροντίδας, και γίνηκαν ύστερα πιό οικείαις. Έτσι ή Λευκή γίνηκε έρωμένη του.

«Οι δύο έρασταί περνούσαν μαζί όλόκληρες ήμέρες. Φεύγανε μαζί, μ' αυτοκίνητο και πήγαιναν να κρύψουν πόν έρωτάί τους σε καμιά άγνωστη και ρωμαντική γωνία. Ένα δειλιό τρέχαμε μ' δλη τή ταχύτητα στο συνεϊθισμένο τους καταφύγιο, όταν μιá άπότομη στροφή ξεσπενδόνιος ταυτόκινητο σένα μεγάλο βράχο. Η Λευκή γλύτωσε, με μιá άλλη λιποθυμία κι' ο σφάερ με μερικά έλαφρά μολοκίσματα. Ο Γεώργιος Ριές όμως μεταφέρθηκε άναίσθητος στο πλησιέστερο χωριό. Ένας γιατρος που έκλήθηξε έσκευασμένος, διάταξε να καλέσουν τό ταχύτερο ένα χειρουργό.

«Σ' αυτή τή κρίσιμη περίστασι, ή κυρία Μύλλερ δεν έδίστασε να καλέσει τηλεφωνικάς τόν άντρα της, που έφτασε μετά μίαν ώρα μ' ένα άγοραίο αυτοκίνητο. Η παρουσία τής γυναίκας του στο αυτοκίνητο του κυρίου Ριές, δεν είχε γι' αυτόν τίποτα τό ύποκτο. Ήταν πολύ εύτυχιόμένο απ' τήν εύχαρίστηση, που προσέδωσαν καίως ή εκδρομές στη σύζυγό του, σήν όπολιαν είχε τυφλή πίστι. Διέταξε να τόν οδηγήσουν άμέσως κινά στο πληγωμένο και όσα τόν είδε, άπεφάνθη ότι έπρεπε να γίνη έγχείρησης σπών έγκέφαλο.

«Η Λευκή ήξερε να κρύβη καλά τόν πόνο της. Να προδοθή, θά ήταν ή καταδίχη του έρωστού της!... Ο κόνας σωτήρ του αυτή τή στιγμή ήταν ο σύζυγός της. Η ίκανότης, πουχε άποχτήση εις βάρος τής συζυγικής του ευτυχίας, ήταν τώρα γι' αυτήν τό μόνο μέσο σωτηρίας. Με μιá σύντομη διαταγή, σχεδόν άπότομη, έδωξε όλους απ' τό δωμάτιο του πληγωμένου κι' έμεινε μόνος με τό βοηθό του, στο μαζιλάκι του άρρωστού. Για πρώτη φορά ή Λευκή κύταζε τόν άνδρα της μ' ένα ασθμημα θυμασμού. Αυτός ο άνδρωπος τής φαινότανε μεγάλος, σχεδόν ήρωας. Τώρα καταλάβαινε τήν

όμορφιά και τό μεγαλείο τής τέχνης του. Ο γιατρος Μύλλερ έμεινε σχεδόν είκοσι λεπτά σκυμμένος πάνω από τό καταματωμένο κεφάλι του ντε Ριές. Όταν σε λίγο βγήκε απ' τό δωμάτιο, μ' ένα μειδίωμα θριάμβου στα χείλη, έδωσε μερικές οδηγίες, κι' ύστερα έφυγε, άφου έβεβαίωσε ότι ή ζωή του πληγωμένου ήταν εκτός κινδύνου.

«Η έγχείρησης είχε έπιτύχη. Μετά μιá μακροχρόνιο άνάρρωσι, ο Γεώργιος επανέκτησε τήν ύγειαν του, άλλ' ήταν άγνώριστος. Φαινότανε σάν νάχε γεράση, σάν νάταν έξαναλημένος, σάν να σηκωνότανε ύστερα από ένα τρομερό έπιόλιθη. Η εύφυσία του, ποδταν άλλοτε τόσο λαγαρή, φαινότανε ότι από μέρα σε μέρα θόλωνε και ήταν άνίκανος—αυτός που με τά γλυκά του λόγια είχε παρασύρη τόσες γυναίκες—να έκφρασει τά παιό απ' ή πράγματα. Έπρεπε να τόν ντύσουν, να τού δίνουν να τρώγη, να τόν οδηγούν στον περίπατο, σάν ένα παιδάκι.

«Η Λευκή άναγκάσθηκε να παύση να βλέπη τόν έραστή της, που δεν τήν άνεγνώριζε πιά και του όπολου ή φυσική έξασθένειος τής προσένουσε ένα βαθύ πόνο. Τέλος όλοι οι γιατροί άπεφάνθησαν ότι ή περιέπτασις του κυρίου ντε Ριές ήτο άδερπάτευτος και ο άρρωστος κλείστηκε σενα φιλιανθρωπικό ίδρυμα. Η κυρία Μύλλερ ζήτησε τή λήθη του πόνου της στην έστία της τή συζυγική, κοντά στον άντρα της. Τό αισθήμα του θυμασμού και τής έμπιστοσύνης, πουχε αισθανθή γι' αυτόν τήν ήμέρα του δυστυχήματος, είχε αύξηση τήν άγάπη της και τήν εύγνωμοσύνη της προς αυτόν.

«Όσον άφορρά αυτόν τόν ίδιο τόν Μύλλερ, φαινότανε ότι εύχαριστιότανε απ' τής προσπάθειες πουκανε ή Λευκή για να τού άρέσει. Από μέρα σε μέρα ή γυναίκα του του κινούσε περισσότερο τό ένδιωφέρο. Για να μένη μαζί της, παραμελούσε τώρα όλες του τής εργασίες. Και μιá μέρα, προς μεγάλην τής έκπληξης, τής πρότεινε να άποσυρθούν σε μιá έξοκική έπαυλη για να ζήσουν πάντα μαζί, ο ένας κοντά στον άλλον. Η Λευκή έδεχθη με μ' αλήτη της χαρά κι' έτσι έφυγαν μακριά απ' τόν κόσμο και ζούσαν σε μιá ποθητή άρμονία, ως τήν ήμέρα που ο θάνατος του γιατρού ήλθε να τους χωρίση.

«Έξαφνα τό κουδοίνοι άπέσπασε τήν κυρία Μύλλερ απ' αυτούς τους συλλογισμούς της. Παρουσιάστηκε ή ύπερέτριά της.

— Ήταν ο συμβολαιογράφος και ήθελε να μιλήσει τής κυρίας, ειπε. Άλλά τού ειπαν ότι ή κυρία δεν ήθελε να δεχθή κανένα και έφυγε δεικνόντας μου αυτό τό γράμμα.

«Η Λευκή πήρε τό γράμμα. Ήταν του συζύγου της. Στο φάκελλο ήταν γραμμένες αυτές ή λέξεις «Νά δοθή στη γυναίκα μου μετα τό θάνατό μου». Τά χείρια της άρχισαν να τρέμουν Κάποιο προσωπίμα τήν τάραζε. Δεν τολμούσε ν' άνοιξη τό φάκελλο. Τέλος τόν έσχισε με κάποια νευρικήτητα, άνοιξε τό γράμμα και διάβασε :

«Νόμιζες πάντα ότι άρνούσα τής σχέσιος σου με τόν κύριον Ριές. Είνε αλήθεια ότι στήν άρχή δεν είχα καμιά ύποψια. Μόνον τήν ήμέρα του δυστυχήματος έμαθα τά πάντα... Όχι δεν ήταν ή ταραχή σου που σε πόδωσε. Ήξευρες πολύ καλά να προσποιείσαι. Ές άλλου είχα μιá τυφλή πίστι σε σενα. Άλλ' όταν θέλησα να κάνω έγχείρησης στον έραστή σου, ήταν άνάγκη να τόν γούσω.

«Ένα γράμμα έπες απ' τή ζακέτα του, τό τελευταίο σου γράμμα που τόν ειδοποιούσες για τήν εκδρομή, που ύπήρξε τόσο δλεθρία γι' αυτόν. Σκέφθηνα όμως ότι αξίσεις τή συγχώρησι μου. Έγώ ήμουν ο ένοχος, γιατί σε είχα παραμελήση. Όλο τό μίσος μου συγκεντρώθηκε σ' αυτόν.

«Τόν είχα στη διάθεσί μου. Μπκοούσα να τόν άφήσω να πεθάνη, χωρίς κανείς να με ύποπτευθή. Άλλ' άμέσως άλλαξε γνώμη. Σκέφτηκα ότι κατ' αυτόν τόν τρόπο δεν θά τόν σκότωνα και στη καρδιά σου, άλλ' αντιθέτως ή εικόνα του θάμινε αλωνία στη ψυχή σου ύστερα απ' αυτό τό τραγικό θάνατό του. Τότε δεν έδίστασα καθόλου μπρος σε μιá άγρια έκδίχησι, έκδίχησι πιό μεγάλη και πιό φοβερή κι' απ' τό φόνο. Τό μυαλό του φαινότανε κάτω απ' τό έργαλειό μου, τό έβλεπα να πάλλη. Είχα μπροστά μου τό πιό ντελικάτο μέρος, όπου συγκεντρώνεται ή αισθητική και πνευματική ζωή του ανθρώπου. Άρχουσε μιá μόνο κίνησι του χεριού μου για να καταστραφούν για πάντα όλες ή αισθητήρια. Άρχουσε μιá κίνησι μου για να μεταβάλλω εκείνο τόν ώραιό ίππότη σε μιá φταχή άνθρώπινη ύπαρξι. Και τυφλωμένος από μιá άγρια έκδίχησι, έκανα με άπερίφραχη χαρά αυτή τήν κίνησι. Τόν κατέστρεψα!

«Τό μέλλον με ίκανοποίησε. Σ' ή λησιμόνησις τόν παλιό σου έραστή, που δεν ήταν πιά τίς σενα, παρα ένα άντικείμενο δύσαρκειας. Η εικόνα της καταπτώσεώς του, διέλυσε κι' αυτή τή όίμησι του έρωτός σου κι' έτσι έγινες δλη δική μου. Σιγά-σιγά ξαναπήρα τή καρδιά σου, πουχα άφηση να τήν κλέψη ένας άλλος...

«Η Λευκή δεν μπόρεσε να ξεκολλούθη. Ξαφνικά τά μάτια της θάμπωσαν, ταλανιστήθη κι' έπες στο κάταμα χωρίς πνοή.

Ιύλιος Μεταφρ. ΓΕΩΡΓ. ΖΩΡΑ

